

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένος νέτος σκέτος.

Φ.—Συνῆλθε οὖν, βρὲ Περικλῆ, τὸ τῶν σωτήρων κόμμα
κι' ἐζήτησε τὸ ἄψυχον τοῦ φονευθέντος σῶμα,
οἱ μὲν ἐμμέσως δηλαδή κι' οἱ ἄλλοι ἀπ' εὐθείας
ὡς ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ὁ ἐξ Ἀριμαθείας
ἐζήτησε πρὸς κήδευσιν ἐκ μέρους τοῦ Πιλάτου
τὸ σῶμα τοῦ συντρίψαντος τὸ κράτος τοῦ θανάτου.
Καὶ εἰς τὸν Σύλλογον πολλοὶ ἐλθόντες κατ' ἰδίαν
νὰ κάμουν ἀπεράσισαν πολιτικὴν κηδεῖαν
καὶ ἄλλο νέον κούνημα νὰ γίνῃ ὡς τὸ πρῶτον
καὶ ὅλοι περὶ τοῦ νεκροῦ ὁμίλουν καὶ ἠρώτων
καὶ νέαν ἐπανάστασιν ὁ Σύλλογος ἠπείλει,
συνῆλθον δὲ τοῦ θύματος οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
ἀλλὰ ἠρνοῦντο τὸν νεκρὸν νὰ δώσουν εἰς ἐκείνους
καὶ ἤκουες συζήτησιν καὶ κοπετούς καὶ θρήνους.
Συνῆλθον οὖν καὶ δεύτερον οἱ νέοι Ροβεσπύεροί
καὶ πάντες οἱ τοῦ φοβεροῦ Συλλόγου συνεταιῖροι
μὲ μύρτα εἰς τὰς χεῖρας τῶν καὶ φάσανα ἐπῆραν
καὶ πρὸς βουλήν συνήγαγον ὀλόκληρον τὴν σπεῖραν
καὶ νὰ προβοῦν ἐσκέφθησαν εἰς τολμηρὰς θυσίας
καὶ ν' ἀγοράσῃν τὸν νεκρὸν διὰ δημοπρασίας.
Καὶ χρήματα ἵστον Κορβανῶν συνέλεξαν ἐν τάχει
οἱ Πρόεδροι κι' οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ βασιλομάχοι
οἱ πάντες γὰρ προσέφερον ὅ,τ' εἶχον παραχρήμα,
τιμὴ δ' ἐκλήθη αἵματος τὸ τοῦ Συλλόγου χρήμα.
Ἄλλὰ κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, μὲ ὀρθωμένην κόμην
ἐκεῖνα τὰ γενόμενα ἐντρομέως ἐθεώμην
κι' ἐπῆρμαιναν καὶ ἤρχοντο τοῦ ρεφενέ οἱ δῖσκοι,
ὁ δὲ Λεβίδης προσελθὼν ὡς τρυφερὰ παιδίον
μ' ἠρώτησε, βρὲ Περικλῆ, μ' εὐγένειαν καὶ τρόπον
ἂν εἶμαι πράγματι κι' ἐγὼ μετὰ τῶν κατασκόπων.
Ἐγὼ δ' ἠρνήθην μὲ φωνὴν πολίτου ἐλευθέρου,
ἀλλὰ ἐκεῖνος προσελθὼν μ' ἠρώτησε ἐκ δευτέρου,
ἐμοῦ δὲ ἀποφάσκοντος μ' ἠρώτησε καὶ πάλιν
ἂν τὴν μερίδα κάποτε ὑπηρετῶ τὴν ἄλλην,
ἐγὼ δὲ «ὄχι» πρὸς αὐτὸν ἀνέκραξα ἐξάλλως
καὶ τότε τρεῖς ἐφώνησε εἰς πετεινὸς μεγάλους.
Κατόπιν μὲ ἠρώτησε ὁ κύριος Πετράκης,
ὁ δὲ ἀλέκτωρ, Περικλῆ, ἐφώνησε τετράκις,
πλὴν κι' ἄλλοι μὲ ἠρώτησαν ἐκ τῶν τυραννοκτόνων
ἐγὼ δ' ἠρνήθην πρὸς αὐτοὺς μὲ δύναμιν καὶ τόνον
καὶ τότε πᾶς ἐξύπνησαν τοῦ κόσμου τὰ κοκάρια
καὶ σὰν νὰ εἶχαν, Περικλῆ, μεγάλη στενοχώρια
ἀρχίζουσιν ξεφωνήματα μεγάλα καὶ φρικώδη
καὶ τὸν καθένα μαχαλᾶ ἐσήκωσαν ἵστο πῶδι.

Π.—Καὶ ὕστερα τί ἐγίνε;

Φ.— Τὸ ἔστριψα δρομαῖος
ἵν' ἀγοράσω πρὸς ταφὴν ἀγρὸν τοῦ Κεραμέως
καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ νεκροῦ προσέδραμον ἐν τάχει,
δεινὴ δὲ περίεξ τοῦ νεκροῦ συνεκροτήθη μάχη
καθὼς περὶ τοῦ Αἴαντος τὸ σῶμα εἰς τὴν Τροίαν

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἰππέως τοῦ κλεινοῦ.

καθὰ γνωρίζεις, Περικλῆ, ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.
Οἱ μὲν ἐζήτησαν τὸν νεκρὸν βιαίως ν' ἀπαγάγουν
καὶ τοὺς τυράννους δι' αὐτοῦ ὤμους νὰ καταφάγουν,
οἱ δὲ ἠρνοῦντο εἰς αὐτοὺς τὸ πτώμα τοῦ θανόντος
καὶ πάταγος ἤκούετο καὶ μαχομένων βρόντος
κι' ὀλίγου δεῖν τὸ κούνημα νὰ ξαναγίῃ τότε
ὡς ὅτου πλέον ἔτρεξαν καμπόσοι στρατιῶται
καὶ ἦτο θέαμα φρικτὸν καὶ σπαραγμὸς καρδίας
καὶ τὸν νεκρὸν ἐφύλαξαν μετὰ τῆς κουστῶθιας,
μήπως τὸν κλέψουν ὁπαδοὶ ἐκ τῶν τοῦ Δεληγιάννη
καὶ ἡ δευτέρα ἔσεται χεῖρων τῆς πρώτης πλάνης.

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.— Ἐ! ὕστερα ἠσύχασαν ἐν τέλει
καὶ τὸν νεκρὸν ἐκήδευσαν τὰ τοῦ Συλλόγου μέλη
καὶ ὅλοι μετὰ θλίψεως παρείποντο μεγάλης
καὶ ὁ Λεβίδης, Περικλῆ κι' ὁ Κατσανδρῆς κι' ὁ Ράλλης,
μὰ κι' ὁ Πετράκης ἦν ἐκεῖ ὁ ἐκ τῶν βαφομένων,
καθὼς καὶ ἄλλοι πάμπολλοι ἐκ τῶν ἀδικημένων.
Ὁ δὲ Ἀθανασόπουλος, ὁ φονευθεὶς τοῦτέστι
καὶ πεθαμένος, Περικλῆ, τὰ πάνδεινα ὑπέστη
καὶ σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφθανε ὁ ξαφνικὸς τοῦ φόνου,
τῶν ἀδελφῶν ὁ κοπετός, τῶν συγγενῶν ὁ πόνος,
μὰ εἶχε καὶ τοὺς ρήτορας ἐκείνους ἀπὸ πάντων,
ὅπου γὰρ τούτους μοναχὰ φοβοῦμαι νὰ πεθάνω.
Καὶ εἶπε κάθε φλογερὸς κι' ἀτίθαστος ἀντάρτης
πῶς εἶναι οὗτος ὁ νεκρὸς ἐλευθερίας μάρτυς
καὶ τόσους λόγους ἤκουσε ρητόρων λυσσαλέων
ὅσους δὲν ἤκουσε θαρρῶ κι' ὁ μέγας Ναπολέον.
Λεβίδης δὲ ὁ Νικολῆς, κτυπῶν τὸν Νικολῆν του,
πολλὰς ἀράς ἐξήμισε μὲ ὅλην τὴν χολὴν του
κι' ἀνάθεμα ἐτόξευσε κατὰ τῶν δολοφόνων
καὶ ἄνω κάτω ἔκαμε Κυβέρνησιν καὶ θρόνον
καὶ ἵστον νεκρὸν κατέθεσε στεφάνους μαρτυρίου,
ἀλλὰ ἐνῶ ἔφθασαμεν πρὸ τοῦ βουλευτηρίου
ἰδοὺ! ἐπίπλων δωδεκάς ἐνώπιόν μας στέκει
καὶ χάριν τῆς νεκροπομπῆς σηκώνει τὸ τουφέκι.
Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, κακὸ καὶ νταβατοῦρι
κι' ἀμέσως οἱ κονσπυρατέρ τὸ ἔκοψαν κουμποῦρι
κι' οἱ νεκροφόροι τάχισαν καὶ παραιτοῦν τὴν κάσσα
καὶ οἱ παππάδες πηλαλοῦν μὲ σηκωμένα ράσσα,
ἀλλὰ κι' ἐμένα οὐ σμικρὸν μ' ἐπῆγε ριπιτίδι
καὶ τρέχω καταζίτρινος μαζί μὲ τὸν Λεβίδην
καὶ εἰς τὸ οὐρητήριον ἐτρύπωσα ὁ τλήμων
ὅπου ἐσχάτως ἔκαμε ὁ κύριος Φιλήμων,
διότι τοῦτο ἄσυλον διωκομένων εἶναι
καὶ δι' αὐτὸ ἐπαίρονται δικαίως αἱ Ἀθῆναι,
ἐκεῖ δὲ μόνος τῶν χειρῶν ἀπέπλυνα τὸν ρῦπον
κι' εἶμι ἀθῶος αἵματος καὶ κουνημάτων εἶπον.
Μὰ τώρα παύω, Περικλῆ καὶ δὲν θὰ προχωρήσω
γιατὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σοῦ ἐξιστορήσω
τὰ ὅσα ἐμαρτύρησε αὐτὸς ὁ φραγκορράφτης,
ἂν καὶ γι' αὐτὸ δὲν μ' ἐρωτᾷς καὶ μυίγαις μόνο χάρφεις.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, βρωμόγλωσσα, διότι σοῦ ὀφείλω
μπαγλάρωμα διπλάσιον ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο.

Ὁ Λεκατοῦς τὴν Πέμπτην τὸν Μάκβεθ θὰ διδάξῃ
καὶ εἰς πτωχὴν γυναῖκα θὰ δώσῃ ὅ,τ' εἰσπράξῃ.
Πιστεύω δὲ ὁ κόσμος ἀθρόος πῶς θὰ τρέξῃ,
διότι τώρα πρῶτον ἵστο θέατρον θὰ παίξῃ
καὶ ἡ χαριστάτη τοῦ Λεκατοῦ κυρία
καὶ θὰ φανῇ ὡς Λαῖδη καὶ σύζυγος ἀγρία.